

Arrest

nr. 106 536 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Roemeense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, alsook van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2013. De bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 21 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat A. DAPOULIA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 mei 2007 dienden verzoekers een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 6 juli 2007 en 2 augustus 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing tot weigering van in overwegingname van een EU-onderdaan. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 17 oktober 2007 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

De Raad bevestigde de beslissingen van het CGVS op respectievelijk 9 oktober 2007 en 18 januari 2008, bij arresten nr. X en nr. X.

Op 23 september 2009 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 20 oktober 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 24 oktober 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 mei 2010 werd die aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard doch de aanvraag van verzoekster werd onontvankelijk verklaard.

Op 13 augustus 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeker ongegrond verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.05.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt in zijn aanvraag 9-ter medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 25.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot de volgende conclusie:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Roemenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Roemenië."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese lichtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 21 februari 2013 werd aan beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn thans de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur: m.n. de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet. Daarnaast voeren

verzoekers een manifeste appreciatiefout aan en wijzen ze op een afwezige, verkeerde, onvoldoende en tegenstrijdige motivering, zijnde een onwettige motivering. “”

Verzoekers lichten hun enig middel toe als volgt:

“En ce que la décision attaquée estime que Monsieur F(...) peut accéder aux soins nécessaires au maintien de sa santé en Roumanie, malgré son origine tzigane ;

Alors que pour apprécier l'impossibilité absolue de quitter le territoire, il faut prendre en considération non seulement la question de savoir si le voyage de retour vers le pays d'origine est ou non susceptible d'être effectué sans mettre gravement en danger la vie ou l'intégrité physique de la personne (voir supra), mais également savoir si l'état de développement médical et sanitaire du pays d'origine permettrait à cette personne d'avoir concrètement accès aux examens, soins et traitement que nécessite son état de santé, sans compromettre gravement ses chances de rétablissement ou, à tout le moins, le maintien de sa maladie au stade actuel ;

Qu'il est incontestable qu'en Roumanie, les tziganes sont victimes de toute une série de discriminations; Que dans son rapport du 15 février 2006 sur la situation des Roms, Sintis et gens du voyage en Europe, le Commissaire aux droits de l'homme (Mr. ALVARO-GILL-ROBLES) souligne la discrimination dont sont victimes les Roms notamment en Roumanie et ce, entre autres, sur le plan de la santé ;

Que l'Agence des Nations-Unies pour les réfugiés (UNHCR) affirme sur son site Internet que: « Une enquête menée par les Nations Unies a conclu qu'environ 70 p. 100 des Roms de Roumanie vivaient sous le seuil de pauvreté, que 70 p. 100 n'avaient pas l'eau courante et que 80 p. 100 n'avaient pas les moyens de payer des médicaments sur ordonnance (AFP 2 févr. 2005). En raison du taux élevé de chômage au sein de la communauté, de nombreux Roms ont besoin d'aide sociale qui, souvent, n'est pas disponible en raison de mesures juridiques qui les empêchent d'en devenir bénéficiaires (IHF 2005, 11; Rompres 27 oct. 2004; Torquay Herald Express 19 août 2004). »

(<http://www.unhcr.org/refworld/country,,,OUERYRESPONSE.RQM,4562d8b62.440ed74e7,0.html>):

Que Dan Baciú, coordinateur du mouvement mutualiste en Roumanie met en lumière les dysfonctionnements du système : « Pour avoir accès au spécialiste, la personne malade doit pouvoir présenter une "référence" d'un médecin généraliste. 60 % du prix des médicaments génériques sont remboursés, le reste étant à charge du malade. Mais les faits démentent le discours. Le gouvernement a lui-même reconnu qu'il ne pouvait assumer ce paquet de services. Le manque de ressources a encouragé les médecins et d'autres personnels de santé en contact direct avec les patients à demander ou tout au moins à escompter des paiements illégaux. "Une visite chez le docteur est gratuite. Un accouchement, gratuit en théorie, revient à au moins 80 EUR (50 pour le médecin et 30 pour la sage-femme). Il existe en fait une liste officieuse des prix. Celui qui ne paie pas ne trouvera pas de lit disponible ou ne sera pas soigné. Tout dépend aussi de la position ou de la fonction occupée par la personne. Les tarifs sont fixés à la tête du client, il faut apporter la nourriture, les médicaments, payer le gardien, les infirmières. Quant aux médicaments, ils ne sont remboursés que les 10 premiers jours du mois. » (<http://www.enmarche.be/International/Cooperation/Roumanie.htm>);

Qu'un sondage réalisé le 31 août 2010 au 1er septembre 2010 par l'institut roumain d'évaluation et de stratégie (IRES) révèle que 59 % des Roumains interrogés, sur les 1231 personnes interrogées, souffrent de la ressemblance du nom « Rom » avec le mot « Roumain » et que seul 17% sont en total désaccord avec cette affirmation. (<http://www.roumanie.com/Ce-que-les-Roumains-pensent-des-Roms-A3277.html>);

Que ce même sondage annonce que 38% des sondés affirment que le retour des Roms de France et d'autres états européens représente un danger pour leur sécurité, ainsi que pour celle de leur famille ;

Qu'un article du site internet roumanie.com du mois d'août 2010 dit que les Roumains sont indifférents ou hostiles au retour des Roms et considèrent que toute tentative d'intégration resterait vaine.

(<http://www.roumanie.com/Les-Roumains-indifferents-ou-hostiles-au-retour-des-Roms-A3276.html>);

Que dans son rapport de 2010, Amnistie International précise que les Roms sont toujours l'objet des discriminations en matière d'accès à l'enseignement, aux soins et au logement. Ce même rapport indique que des cas de violences contre des communautés roms, et notamment de destruction de biens, ont été signalés :

Le 31 mai 2010, à Sanmartin, quelque 400 personnes s'en seraient prises à des maisons habitées par des Roms et à divers autres biens leur appartenant, provoquant des dégâts importants, notamment à plusieurs dizaines de logements. Ces violences auraient éclaté à la suite d'un conflit qui aurait opposé un groupe de Roms du village à un non-Rom. Selon le Centre rom pour l'intervention et les études sociales (CRISS, une ONG), 170 Roms, craignant pour leur sécurité, auraient fui leurs domiciles pour se réfugier dans les bois, dans les champs ou dans la rue. Une commission locale informelle, essentiellement composée de non-Roms, a été créée pour favoriser le dialogue entre les communautés et a notamment rédigé un projet d'accord dans lequel étaient définies les obligations des Roms. Après

l'adoption de ce document, les Roms de Sanmartin auraient continué, de juin à août, de subir le harcèlement de membres du reste de la population, qui faisaient régulièrement le tour des maisons roms du village, en groupes de 100 à 150 personnes, sous prétexte de vérifier que les habitants s'acquittaient bien de leurs obligations. Plusieurs ONG roumaines se sont inquiétées de la passivité des autorités lorsqu'il s'agissait de garantir la sécurité des Roms, ainsi que du peu d'empressement qu'elles mettaient à enquêter sur les attaques contre des logements roms.

(<http://www.amnesty.org/fr/region/romania/report-2010>);

Que ces diverses références permettent de comprendre davantage les difficultés auxquelles sont confrontés les roumains d'origine tzigane encore aujourd'hui et ce, en dépit des projets gouvernementaux dont fait référence la décision attaquée (le plus récent datant de 2005) ;

Que dès lors, la partie adverse n'a pas mesuré correctement le degré d'accessibilité aux soins pour la requérante d'origine tzigane dans le respect du principe de bonne administration et n'a pas statué en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ;

Que ce faisant, la partie adverse n'a pas examiné correctement l'accessibilité aux soins en Roumanie pour les tziganes ;

Que ce faisant, la décision attaquée est incomplète et dès lors illégale ;

En ce que la décision attaquée porte gravement atteinte aux droits subjectifs fondamentaux des requérants, exprimés aux articles 8 de la C.E.D.H. et 22 de la Constitution ;

Alors que l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales qui a également un effet direct en droit belge (Cass., 19 septembre 1987, www.cass.be, n° JC979J2) dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que la portée de l'article 8 de la C.E.D.H. n'est pas limitée à l'interdiction de s'ingérer dans la vie familiale, mais comporte également des obligations positives dans le chef des Etats, entraînant ainsi une violation de la Convention, par la non adoption de mesures positives quant à l'exercice effectif des droits à la vie privée et familiale {arrêt Hokkannem, 23 septembre 1994, A.299 A, JCPG, 1995,1, 3823, n° 32) ;

Que par ailleurs, dans son arrêt Chorfi/Belgique (arrêt du 7 août 1996, Rec., 1996, 915, JCP G, 1997, I, 4000, n° 37), la Cour européenne des droits de l'homme rappelle que la vie privée englobe le droit de développer des relations sociales, y compris dans le domaine professionnel et distingue ce qui ressort, d'une part, de la vie familiale et, d'autre part, de la vie privée, qui inclut notamment la formation scolaire et professionnelle et les liens sociaux tissés en Belgique ;

Qu'il apparaît dès lors, eu égard à ce qui précède que la décision attaquée n'est pas proportionnée à l'objectif poursuivi par l'autorité administrative et dès lors méconnaît le respect dû à la vie privée et familiale des requérants et donc méconnaît l'article 8 précité ainsi que l'article 22 de la Constitution ;

Que dès lors l'acte attaqué est illégal ; ”

Verzoekers voeren onder meer de schending aan van de motiveringsplicht. Ze wijzen erop dat de bestreden beslissing met betrekking tot de heer F. stelt dat hij toegang heeft tot de noodzakelijke behandeling in Roemenië. Terwijl verzoekers erop wijzen dat de heer F. een zigeuner is. Ze wijzen erop dat het onbetwistbaar is dat zigeuners in Roemenië het slachtoffer zijn van allerlei discriminaties. Ze verwijzen daarbij naar verschillende rapporten, waaronder het rapport van de commissaris van de mensenrechten Alvaro-Gill-Robles van 15 februari 2006 aangaande de discriminatie van Roma onder meer in Roemenië en onder meer aangaande de gezondheidszorg. Ze wijzen op landeninformatie op de website van refworld van het UNHCR waaruit zou blijken dat ongeveer 70% van de Roma in Roemenië onder de armoedegrens leven, 70% van hen niet beschikt over stromend water en 80% van hen niet de middelen heeft om medicatie op voorschrift te betalen. Ze halen een bron aan van de coördinator van de “mouvement mutualiste” in Roemenië die wijst op een groot verschil aangaande de theorie en de praktijk. Ze concluderen dat verweerder niet op correcte wijze de graad van toegankelijkheid tot de gezondheidszorg voor verzoeker van zigeunerafkomst in overweging heeft genomen en dat hij zijn oordeel niet heeft gebaseerd op alle elementen van het dossier. Bijgevolg heeft verweerder volgens verzoeker geen correcte beoordeling gedaan van de toegankelijkheid tot zorgverlening voor zigeuners in Roemenië.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvulling van 21 september 2011 betreffende hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, twee medische stukken aan verweerder hebben overgemaakt, met name een attest van 7 maart 2011 en van 25 maart 2011 van dokter N., en dat ze naar aanleiding van hun aanvulling uitvoerig zijn ingegaan op het feit dat zij van zigeunerafkomst zijn, waarbij ze verwezen naar de bovengeciteerde bronnen, die aantonen dat de toegang voor zigeuners tot de gezondheidszorg in Roemenië uiterst moeilijk zou zijn. Bovendien blijkt uit het attest van 8 maart 2010 van dokter V. D. W. van het Bordetinstituut dat verzoeker lijdt aan een multipel myeloom (kanker) waarbij de arts stelt dat hij nog meer dan 10 jaren te leven heeft indien de behandeling goed opgevolgd wordt en minder dan één jaar indien er geen behandeling is. Ze stelt bijkomend dat verzoeker in de onmogelijkheid is te werken, gezien de ernst van de pathologie en de behandeling. De arts antwoordt op de vraag "Quels son selon vous les risques pour la santé du patient en cas de retour au pays d'origine?": *"interruption probable du traitement et risque vital de se fait"*.

De Raad stelt echter vast dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer wel naar het attest van dokter V. D.W. van 8 maart 2010 wordt verwezen, alsook naar de attesten van dokter N. die ter gelegenheid van de actualisering van 21 september 2011 werden voorgelegd, maar dat in het advies, zoals verzoekers aangeven, niet in het minst wordt rekening gehouden met de zigeunerafkomst van verzoekers en de potentiële problemen inzake toegang tot de gezondheidszorg waar zij nochtans in dezelfde actualisering van 21 september 2011 uitvoerig hebben op gewezen.

De Raad stelt dan ook een schending van de motiveringsplicht vast.

Ten overvloede stelt de Raad tevens vast dat in het advies wordt gesteld dat betrokkene "geen enkel bewijs voorlegt van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn". Dit element is tegenstrijdig met de vermelding van dokter V. D. W. in haar attest van 8 maart 2010 dat verzoeker arbeidsongeschikt is omwille van de ernst van de pathologie en de behandeling. Het feit dat dokter V. D. W. geen arbeidsgeneesheer is, doet geen afbreuk aan de arbeidsongeschiktheid.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eerste bestreden beslissing die handelt over de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekers, wordt vernietigd, gaat de Raad ervan uit dat minstens verzoeker terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag. Hij heeft op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Niettegenstaande dit niet het geval lijkt te zijn voor verzoekster aangezien haar aanvraag niet-ontvankelijk werd verklaard (althoewel zulks niet valt af te leiden uit de bestreden beslissing) dient het verblijfsstatuut van verzoekster verbonden te worden aan dat van haar echtgenoot. Derhalve dienen de bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dienen ze te worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd. De bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2013 worden mee uit het rechtsverkeer verwijderd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

J. CAMU